వేణువు వేదన - ఓల్గా

ఆదివారంనాడు ఎగ్జిబిషన్ గ్రౌండంతా ఇసక వేస్తే రాలనట్టు జనం తిరుగుతున్నారు. లైట్లు ధగధగలాడుతున్నాయి. పిల్లలూ, పెద్దలూ 'కొనుగోలు' అనే ఉన్మాదంలో పడి కొట్టుకుపోతున్నారు. మిరపకాయ బజ్జీలనుండి, ముల్తానా మట్టి వరకూ ఏదో ఒకటి కొనాలనే తహతహతో తిరుగుతున్నారు.

ఏది కొనాలి? ఏది కొనకూడదు? ఏది కొంటే లాభం? ఏది చౌక, ఏది నాణ్యం?

వస్తువుల్ని కొనటంలో మనిషి కనిపెట్టిన ఆనందమంతా ఎగ్జిబిషన్ గ్రౌండ్స్‌లో బయటికొచ్చి నాట్యం చేస్తున్నట్లుగా ఉంది.

వస్తువుల్ని చూసి, కొని, స్వంతం చేసుకునే పనిని సామూహికం - మరింత సామూహికం చేసే ఎగ్జిబిషన్లంటే జాఫర్‌కి పెద్ద ఇష్టం ఉండదు.

అయినా లతకోసం దాదాపు పదిహేడేళ్ల తర్వాత వచ్చాడు. లత అతని జీవితంలోకీ, హైదరాబాదుకీ వచ్చి పదహారేళ్లయింది. ఈ పదహారేళ్లలో లతకు కూడా ఏటా జరిగే ఎగ్జిబిషన్ చూడాలనే కోరిక కలగలేదు. ఈసారెందుకో ఆ కోరిక పుట్టింది. పిల్లలిద్దరూ సంక్రాంతి సెలవులకు అమ్మమ్మగారింటికి వెళ్లారు. వీళ్లిద్దరూ ఏం తోచని వాళ్లలా ఎగ్జిబిషన్ గ్రౌండ్‌లో లక్షమంది జనంలో గాబరాగాబరాగా తిరుగుతున్నారు.

"ఇంత జనం, ఈ తొక్కిడి, ఒత్తిడి చూస్తే భయం - తప్పిపోతానేమోనని!" నవ్వింది లత.

"నేను చిన్నప్పుడు తప్పిపోయి దొరికాను!" జాఫర్ లతకింతవరకూ తెలియని కొత్త సంగతి చెప్పాడు.

లతకు జాఫర్‌ని చూస్తే అదే ఆశ్చర్యం, ఆనందం. అతని దగ్గర ఎప్పుడూ ఆమెకు తెలియని అనుభవమేదో ఒకటి ఉంటుంది. అది లతకు కుతూహలాం కలిగించే క్షణాన్ని సరిగ్గా పట్టుకుని చెబుతాడు. ఆ చెప్పటం ఎలా చెబుతాడంటే జాఫర్‌తో మళ్లీ కొత్తగా ప్రేమలో పడుతుంది లత.

అలా మళ్లీ మళ్లీ అతనితో ప్రేమలో పడే అనుభవం మరీమరీ ఇష్టం లతకు.

"ఎక్కడ తప్పిపోయావు చెప్పు?"

"ఏదో ఉర్సులో - చాలా పెద్ద ఉర్సు జరిగేది నా చిన్నప్పుడు. నాకు నాలుగేళ్లప్పుడు మా అమ్మతో కలిసి వెళ్లాను!" ఆగాడు.

"ఆఁ, వెళ్తే .... ఎలా తప్పిపోయావు?" ఆత్రంగా అడిగింది లత సమాధానం వెంటనే ఇవ్వడని తెలిసి రెండు నిముషాలు మౌనంగా నడిచింది.

ఏ విషయాన్నయినా క్యూరియాసిటీ బిల్డప్ చేయకుండా జాఫర్ చెప్పడు.

"అబ్బా, చెప్పు! ఎలాగూ చెప్తావుగా! తొందరగా చెప్తే నీ సొమ్మేం పోయింది?" గారాంగా అడిగింది.

సమాధానం రాలేదు.

"ఛీ! ఎప్పుడూ ఇంతే!" పక్కకు చూసిన లతకు ఒక్క క్షణం అయోమయంగా అనిపించింది.

జాఫర్ లేడు. తను జాఫర్ చెయ్యి ఎప్పుడొదిలింది? జాఫర్ తన చెయ్యి ఎప్పుడొదిలాడు?

చుట్టూ జనం. గందరగోళం.

ప్రతి చిన్నవిషయానికీ కంగారుపడే స్వభావం లతది.

గబగబా అటూ ఇటూ హడావుడిగా పరుగులు తీసినట్టే నడిచింది. జనం తోసుకుంటున్నారు. అడ్డంపడుతున్నారు. నెట్టేస్తున్నారు. లతకు ఉక్రోషంతో కళ్లనీళ్లు తిరిగాయి. ఇంత జనంలో చెయ్యి ఎందుకు వదలాలి? ఇప్పుడు తనేం చెయ్యాలి?

మైకులో ఎనౌన్స్ చేయించాలా? ఒక్కత్తే బస్సులో పడి ఇంటికి పోయి ఎదురుచూస్తూ కూర్చోవాలా?

అసలేమయ్యాడు జాఫర్? అంత చలిలోనూ చెమటలు పట్టిపోయాయి లతకు.

పది నిముషాలు ఈ యాతనతో గడిచాయి. కళ్లు అటూ ఇటూ తిప్పుతూ వెర్రిగా వెతుకుతోంది. ఇంతలో వెచ్చని చేయి వచ్చి లత చేతిని పట్టుకుంది.

"అబ్బా! ఏమయ్యావ్?" గట్టిగా అరిచేసింది లత.

"నేనేమవటం ఏంటి? నువ్వు తప్పిపోయి!" జాఫర్ నవ్వాడు.

"నేనా? నేను తప్పిపోయానా? నువ్వు తప్పిపోయావు." ఉక్రోషంగా అంది లత.

"సరిగ్గా అప్పుడు నేను మా అమ్మతో ఇలాగే అన్నాను!"

"ఎప్పుడు?" మళ్లీ లతలో కుతూహలం.

"ఉర్సులో తప్పిపోయినప్పుడు."

"ఔనూ, ఎలా తప్పిపోయావు? అమ్మో, ఇప్పుడు చెప్పొద్దులే! ఇంటికెళ్లాక!" జాఫర్ చేతిని మోచేతిదాకా పెనవేసుకున్నట్లు పట్టుకుంది.

"భలే వెతికావులే. తప్పిపోయినప్పుడు అలా పరుగులు తీయకూడదు. ఉన్నచోటే నిలబడాలి. అప్పుడు తొందరగా దొరుకుతారు!" నవ్వుతున్న జాఫర్ వీపుమీద రెండు వేసి ముందుకు లాక్కెళ్లింది లత.

లతకిష్టమైన ఐస్‌క్రీమ్ తినిపించి ప్రసన్నం చేసుకుంటూ కబుర్లు చెబుతున్నాడు జాఫర్.

లత ఆ కబుర్లకు విరగబడి నవ్వుతూ సడెన్‌గా ఆగింది.

"అదేంటి ... అలా...?" అంటున్న జాఫర్ మాటలు వినిపించుకోకుండా గబగబా నాలుగడుగులు ముందుకేసి ఒకావిడ చెయ్యి పట్టుకుని ఆపింది. ఆమె లతని చూసింది.

ఇద్దరూ కావలించుకున్నంత పని చేశారు.

ఆవిడ్ని లాక్కొచ్చి జాఫర్‌కి చూపిస్తూ - "నా ఫ్రెండు! సరళ అని చెప్పానే.... పదిహేనేళ్లనుంచీ తప్పించుకు తిరుగుతోంది!"

"ఎగ్జిబిషన్‌లో దొరికింది - ఎనౌన్స్ చేయకుండానే!" జాఫర్ లత వాక్యాన్ని పూర్తిచేశాడు.

ముగ్గురూ నవ్వుకుంటుంటే - "ఎక్కడికెళ్లావు చెప్పకుండా?" అంటూ సరళ మొగుడొచ్చాడు.

అందరూ పరిచయాలు చేసుకున్నారు.

పదిహేనేళ్లుగా గల్ఫ్‌లో ఉండటంవల్ల కలవలేకపోయానని చెప్పింది సరళ.

ఈగల సర్కస్

కొన్ని గల్ఫ్‌దేశాల వీధుల్లో చేసే సర్కస్ ఇది. టేబుల్‌మీద కొన్నివేల ఈగలు టేబుల్ ఆకారంలో ఎగురుతుంటాయి. టేబుల్‌మీద ఒక పెట్టె పెడితే అది ఏ ఆకారంలో ఉంటుందో అదే ఆకారంలో ఎగురుతూంటాయి. ఇదెలా సాధ్యమని సర్కస్ చేయించేవాడిని అడిగితే, "ఇదేమీ కష్టం కాదు...చాలా సలభం. ఈగలనన్నిటిని ఒకపెట్టెలో పెట్టి మూసేస్తాం. ఈగలు ఎగరటానికి ప్రయత్నం చేసినప్పుడల్లా పైన, పక్కన ఉన్నచెక్కలు అడ్డం తగిలి, కింద పడతాయి. మళ్లీ ఎగిరితే, మళ్లా కిందపడుతుంటాయి. ఇలా ఎదురుదెబ్బలు, పక్కదెబ్బలు తగిలి అవి ఆ పెట్టె హద్దుల్లోనే ఎగరటం నేర్చుకొంటాయి. తర్వాత చుట్టూ ఉన్న పెట్టెను తీసివేసినా, ఈగలు ఆ సరిహద్దులను దాటి ఎగరవు" అని చెప్పాడు.

సేకరణ: **వి. హనుమంతరావు**

ఇప్పుడిక హైదరాబాదులోనే సెటిల్ అయ్యారు. వచ్చి ఇరవై రోజులే అయింది గాబట్టి లత గురించి ఇంకా వాకబు చెయ్యలేదు. ఇప్పుడిక ఒకళ్ల అడ్రస్ ఒకళ్లు తీసుకున్నారు.

"మా ఇంటికెళ్లే దారిలోనే మీ ఇల్లు. డ్రాప్ చేస్తాం రండి!" అన్నాడు సరళ మొగుడు కారు తాళాలు ఊగిస్తూ.

"మా వాహనంలో వెళ్తాంలెండి!" అన్నాడు జాఫర్ లూనా తాళాలకోసం జేబులో తడుముకుంటూ.

"ఏ వాహనం?" కుతూహలంగా అడిగాడు సరళ మొగుడు.

"లూనా!" అన్నాడు జాఫర్ తాళాలు బయటకు తీస్తూ.

"అదే అనుకున్నాలెండి. మీ ముఖాలు చూస్తే మారుతీ 800 ఉన్నట్టుగా కూడా లేవు!" అన్నాడు సరళ మొగుడు నిరసనగా.

"మా ముఖాలు ఎప్పటికీ ఇలాగే ఉండుగాక!" అన్నాడు జాఫర్.

అందరూ నవ్వారు. ఎవరిదారిన వాళ్లు వెళ్లారు.

చలికి జాఫర్‌ని కావలించుకుని కూర్చుంది లత.

"ఆ సరళ మొగుడు ఏమీ మారలా! ఎలా మాట్లాడతాడో ...!" అంది లత కాస్త విసుక్కుంటూ.

"ఏమన్నాడు?"

"మన ముఖాల గురించి - మారుతీ కూడా లేనట్టున్నాయని. ఎదుటివాళ్లని బాధపెడుతున్నామని కూడా చూడకుండా ఎలా మాట్లాడతారీ మాటలు?" లతకిప్పుడు బాధ కూడా వచ్చింది.

"అందులో బాధపడటానికేముంది? మన బట్టలు, నీకొక్క నగ కూడా లేకపోవటం ఇవే గదా మన వర్గాన్ని చెప్పేవి. నేను వాహనం అనేసరికి అతనికి అనుమానం వచ్చింది మనం ఏ వర్గమా అని తేల్చేసుకున్నాడు!"

"అంత మొరటుగానా?" ఈసడించుకుంది లత.

"అదతని స్వభావం. తెలియటం మంచిదే గదా! మనం కాస్త దూరంగా ఉంటాం."

"కానీ నేనూ, సరళా చాలా మంచి స్నేహితులం."

"స్నేహంగా ఉండండి!" అది పెద్ద విషయం కాదన్నట్టు తేల్చేశాడు.

"అబ్బబ్బ! నీదంతా సింపుల్ బుఱ్ఱ!" విసుక్కుంది లత.

"నీదంతా కాంప్లికేటెడ్ బుఱ్ఱ!"

లత మూతి తిప్పేసరికి లూనా ఇంటిముందు ఆగింది.

అన్నాలు తిని బట్టలు మార్చుకున్నాక లత నిట్టూర్చి అంది - "ఎగ్జిబిషన్‌కెళ్లి ఒట్టి చేతులతో తిరిగొచ్చింది మనమేనేమో!"

"చాలామంది మనలాగే వస్తారు. మనం తప్పిపోకుండా వచ్చాం, చాలు!" జాఫర్ మంచంమీద దుప్పట్లు దులిపి వేస్తున్నాడు.

"ఔనూ, నువ్వు ఉర్సులో ఎలా తప్పిపోయావో చెప్పనేలేదు!"

లతకు ఆ విషయం జ్ఞాపకం వచ్చినందుకు సంతోషం కలిగింది.

"చెప్తాలే!" రిలాక్స్‌డ్‌గా అన్నాడు జాఫర్.

"చెప్పు!"

"ఇప్పుడు చెప్పాల్సింది తప్పిపోవటం గురించి కాదు."

"మరి?"

"చిక్కిపోవటం గురించి."

"అంటే ...?" అనుమానంగా అడిగింది లత.

"భవుని కౌగిటన్ పార్వతి
పార్వతి కౌగిటన్ భవుడు
నా కౌగిట నీవు వోలె
నీ కౌగిట నేను వోలె - చిక్కిపోవటం గురించి మాట్లాడుకోవాలి!" లతను దగ్గరకు లాక్కున్నాడు జాఫర్.

"చిక్కిపోవటం గురించి మాట్లాడుకోవాలా? నీకు తెలుగు కవిత్వం ఇలాంటప్పుడు మాట్లాడటానికా నేర్పింది!" అని లత అంటూండగానే -

"ఏ రాత్ ఏ చాందినీ ఫిర్ కహా సున్‌జా దిల్‌కే దాస్తా!"

జాఫర్ హృదయగానాన్ని వింటూ పరవశంగా కళ్లు మూసుకుంది లత.

ఇక ఆ తర్వాత మాటలు లేవు.

* * *

"అయితే మీరిద్దరూ అందర్నీ ఎదిరించి పెళ్లి చేసుకున్నారన్నమాట! మతాంతర వివాహం కదూ?" సరళ మొగుడు కాఫీ తాగుతూ అడిగాడు. తెలిసిన సంగతుల గురించి తప్ప తెలియని సంగతుల గురించి అతను కొత్త ప్రశ్నలు వేయలేదు. కొత్త ప్రశ్నలు వేయటానికి, కొత్త సంగతులు మాట్లాడటానికీ అతని బుఱ్ఱలో గుజ్జు ఉండదు.

సరళ ఎప్పటిలాగే భర్త ప్రవర్తనకూ, మాటలకూ సిగ్గుపడటానికి రెడీ అయి కూర్చుంది.

లత చికాకు పడుతోంది.

జాఫర్ మాత్రం ఆనందిస్తున్నాడు సరళ మొగుడి బోలుతనాన్ని. అప్పుడప్పుడూ ఇలాంటి బోలుతనాన్ని చూడకపోతే జీవితంలో లోతూ, గాఢతల విలువ మర్చిపోతామని అతని నమ్మకం.

"హైదరాబాదులో పుట్టి, హైదరాబాదులో పెరిగి, హైదరాబాదులో ఒక్క స్థలం సంపాదించలేదా మీరు?" ఇంత పనికిమాలిన వాళ్లుంటారా అన్నట్టు పదోసారి ఆ ప్రశ్న అడిగాడు సరళ మొగుడు.

"హైదరాబాదులో పుట్టి హైదరాబాదులో పెరిగినవాళ్లం కాబట్టే హైదరాబాదులో స్థలం కొనాలనిపించలేదండీ! హైదరాబాదంతా మనదే కదా అనిపిస్తుంది!" అన్నాడు జాఫర్ స్పోర్టివ్‌గా.

"వెంటనే అర్థం కావు కానీ, మీరు భలే మాట్లాడతారు!" సరళ మొగుడు సర్టిఫికెట్ ఇచ్చాడు.

"హర్ ముల్క్ ముల్కె మాస్త్ కె ముల్కే ఖుదాయె మాస్త్!" అంది లత.

"ఆయన మాటలు కష్టపడితేనన్నా

అర్థమవుతాయి. మీ భాషే అర్థమై చావదు. ఆయన ముస్లిం. మీరు హిందీ, ఉర్దూ మాట్లాడతారు. మీరు తెలుగు. ఆయన తెలుగులో మంచిగా మాట్లాడతాడు - అంతా చిత్రం!" అన్నాడు సరళ మొగుడు.

సరళ మొగుడికి పేరుంది. కానీ అతను ఇంజనీరు అవటంతో ఇంజనీరుగారూ అని పిలిపించుకోవటం ఇష్టం. ఇంజనీర్లు తక్కువగా ఉన్నకాలంలో ఇంజనీరు అయ్యాడేమో - ఇప్పుడు ఇంటింటా పిల్లలు ఇంజనీర్లవటం కోసమే పుట్టి పెరుగుతున్న రోజుల్లో కూడా అతనికా సరదా తీరకపోవటం అతనికి వయసుతోపాటు మెదడు పెరగలేదనటానికి నిదర్శనం.

గల్ఫ్‌లో సంపాదించిన డబ్బుతో హైదరాబాదంతా కొనెయ్యాలనే తపనను పంచుకోటానికి జాఫర్ వాళ్లు అనువుగా దొరికారు ఇంజనీరుగారికి.

అతనిలాగే హైదరాబాదంతా కొనాలనుకునే అతని వర్గం వాళ్లు అతని మాటలు వినకపోగా, అవే మాటలు అతనికి చెప్తారు. జాఫర్ సరదాగా ఇంజనీరుగారిని ఒక మాట అంటూనే ఆయన మాటల్ని వింటాడు. ఈలోపల లత, సరళ చిన్ననాటి ముచ్చట్లు చెప్పుకుంటూంటారు.

అందువల్ల ఇంజనీరుగారి ఇంపోర్టెడ్ కారు తరచుగానే జాఫర్ ఇంటిముందు ఆగేది. జాఫర్ లూనా కూడా ఇంజనీరుగారింటి ముందు ఆగేది.

"రెండు నెల్లే కదా అయింది నేను సెంచరీ హిల్స్‌లో స్థలం కొనీ! అదిప్పుడు పది రెట్లు పెరిగింది. నేను రెండు లక్షలు పెట్టి కొన్నా. ఇప్పుడిరవై లక్షలకు అడుగుతున్నారు. రెండు నెలల్లో 18 లక్షల లాభం. ఏ వ్యాపారంలో వస్తుంది చెప్పండి?" అంటూ ఉత్సాహపడుతూ వచ్చేవాడొక రోజు.

"చాలా పొరపాటు చేశానండీ! పదిలక్షలు పెట్టి మాదాపూర్ దగ్గర కొన్నానా? నెలరోజులయింది రూపాయి పెరగలా - ఎంత వడ్డీ దండగ?" అనేవాడు ఇంకోరోజు వచ్చి.

ఆయన విషాదాన్నీ, ఆనందాన్నీ పంచుకోటానికి జాఫర్ దంపతులు తప్ప దొరకలేదు.

తన వర్గంవాళ్లు తన బాధకు సంతోషించటం, తన ఆనందానికి ఏడవటం ఎంత తెలివితక్కువవాడైనా అతనికి తెలుస్తూనే ఉంటుంది.

తోటి ఇంజనీర్లంతా ఎంత పనికిమాలిన వాళ్లో చెప్పుకోటానికీ అతనికి జాఫరే దొరికాడు.

జాఫర్ ఇంజనీరు కాడు మెకానిక్. ఐ.టి.ఐ. చేశాడు. చిన్న వర్క్‌షాప్ నడుపుకుంటాడు. అందువల్ల కూడా వాళ్లు కలుసుకునే రోజులు ఎక్కువయ్యాయి.

ఏ మాటకామాటే చెప్పుకోవాలి. లతకు ఒంట్లో బాగోలేక హఠాత్తుగా హాస్పిటల్‌కు వెళ్లాలన్నా, లూనా చెడిపోయిన రోజు జాఫర్ వర్క్‌షాప్‌కు వెళ్లాలన్నా, లత స్కూలుకి వెళ్లాలన్నా ఇంజనీరుగారు తన కారులో లిఫ్టిచ్చేవాడు.

"ఇంజనీరుగారికి ఆ డబ్బుపిచ్చి లేకపోతే మంచివాడే!" అనేవాడు జాఫర్.

"డబ్బు పిచ్చి ఉందనేగదా నా భయం, సరళ భయం!" అనేది లత.

"డబ్బుపిచ్చి లేనిదెవరికిలే!"

"ఒక్క జాఫర్‌కి తప్ప!" కంప్లయినింగ్‌గా అంటుంది లత.

జాఫర్ తెలివికి జాఫర్ బాగా డబ్బు సంపాదించగలడని లత నమ్మకం.

సంపాదించకూడదని జాఫర్ నమ్మకం.

❀ ❀ ❀

"జాఫర్‌గారూ! మీకు హైదరాబాదు బాగా తెలుసు కదా! కొండాపూర్ ఏరియాలో స్థలాలు కొనటం మంచిదేనా? పెరిగే స్కోప్ ఉందా?" అంటూ వచ్చాడొక రోజు పొద్దున్నే ఇంజనీరుగారు.

"కొండాపూర్‌కేమండీ? బ్రహ్మాండమైన చోటు. సెంట్రల్ యూనివర్సిటీకి రెండుకిలోమీటర్లే దూరం!"

లత కాఫీ కలుపుకొస్తానని లేచింది. ఆమెకీ రియల్ ఎస్టేట్ మాటలు వింటుంటే కడుపులో వికారంగా ఉంటోంది.

లత కాఫీ కలుపుతుండగా, "లతా! డేవిడ్ వచ్చాడు. ఇంకో కప్పు కాఫీ కావాలి!" అని కేకేశాడు జాఫర్.

డేవిడ్‌ని ఇంజనీరుగారికి పరిచయం చేశాడు జాఫర్.

డేవిడ్ ఇంజనీరుగారిని గౌరవంగా చూసి, "ఇంత పెద్ద ఇంజనీరుగార్ని పెట్టుకుని నువ్వేంటి భాయ్, ఆరునెలల నుంచి తిప్పలు పడుతున్నావు!" అన్నాడు.

"నా తిప్పలు నేను పడటం నా కలవాటు కదా!" అన్నాడు జాఫర్.

"తిప్పలేంటి? తిప్పలేంటి ...?" అని తబ్బిబ్బయ్యాడు ఇంజనీరుగారు తన ఇంజనీరుతనాన్ని గౌరవించిన డేవిడ్‌ని కాస్త ప్రసన్నంగా చూశాడు.

"లేదు, సార్! మా కొక ప్రాక్టికల్ ప్రాబ్లెమ్ వచ్చింది!" అంటూ సమస్య చెప్పాడు డేవిడ్.

"మాకు పెస్టిసైడ్ డబ్బాలు ... అదేనండీ పొలాలకేసే పురుగుమందుల డబ్బాలు పాక్ చేయించే కాంట్రాక్టు వచ్చింది. కంపెనీల వాళ్లకు ఈ పాకింగ్ న్యూసెన్స్‌గా ఉండి మాబోటివాళ్లకు కాంట్రాక్టు ఇస్తున్నారు. ఒక అట్టపెట్టెలో ... అదేనండీ, కార్టన్‌లో ఇరవైనాలుగు డబ్బాలు పడతాయి. ఒక డబ్బా పాక్ చెయ్యటానికి కనీసం ఇద్దరు మనుషులు అరగంట పనిచేస్తే కానీ అవటంలేదు. నున్నగా ఉండిచస్తాయి కదండీ, జారిపోతాయి! ఆ సైజు కూడా అటూ ఇటూ గాని సైజు. రెండుకంటే ఎక్కువ ఒకేసారి పట్టుకోలేం. చాలా యాతనగా ఉంది. అంత యాతనగాకపోతే కంపెనీవాళ్లే చేసుకునేవాళ్లు కదండీ!

"దానికొక మిషన్ కనిపెట్టాలని జాఫర్ చూస్తున్నాడు. ఆరు ఆరు డబ్బాలు ఒకచోట పెట్టటం, నాలుగుసార్లు అట్లా ఆరేసి డబ్బాలని ఒకచోట చేర్చి అన్నింటినీ కలిపి ఒకేసారి

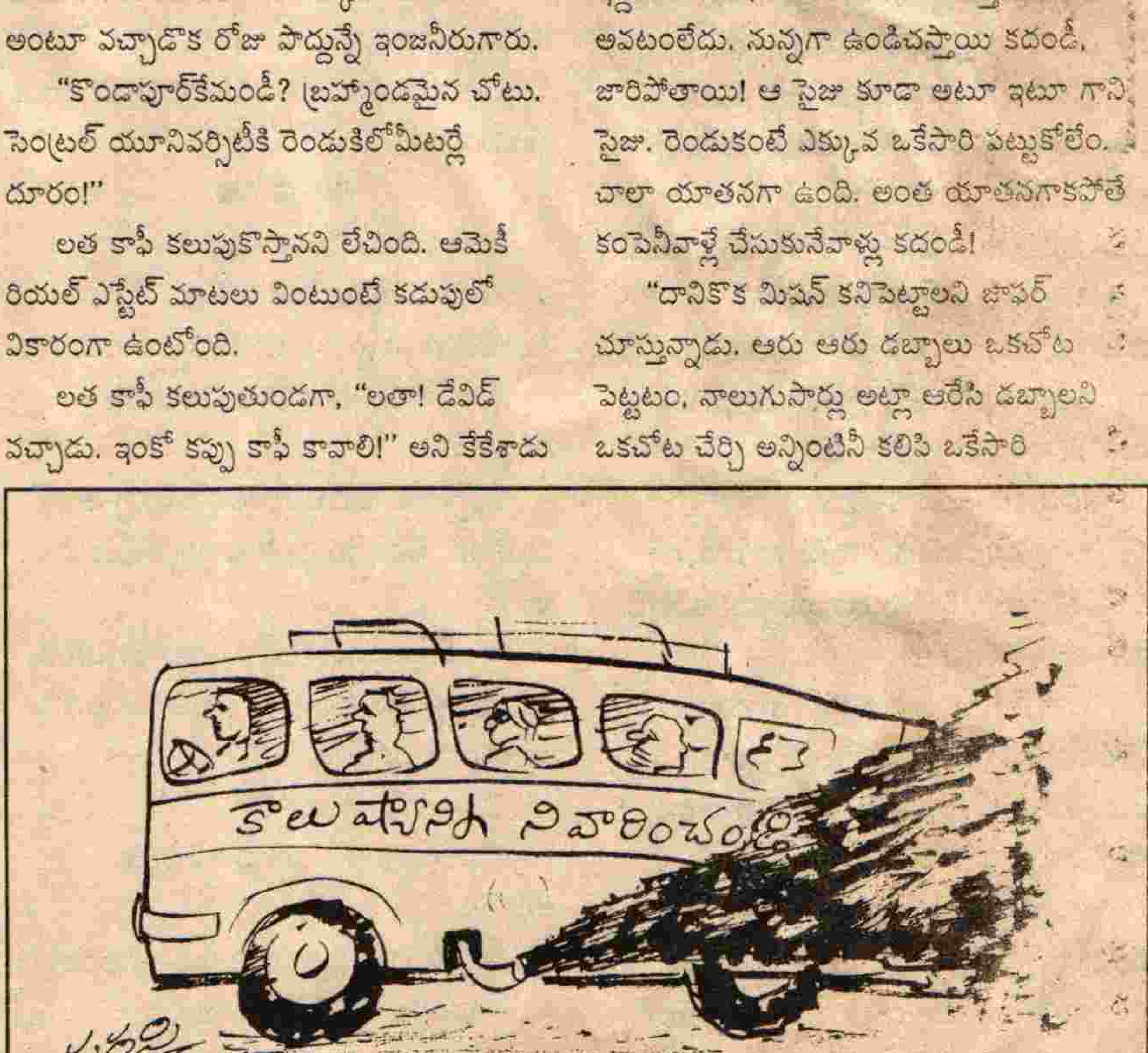

365 కిటికీలుగల...

ప్రాచీనదుర్గం పోలండ్‌దేశంలో టూరిస్టులకు ఒక ప్రత్యేక ఆకర్షణ. ఇది ఉజాబ్జ్‌లో ఉంది.

పదిహేడవ శతాబ్దంలో నిర్మించబడ్డ ఈ దుర్గంలో సంవత్సరాన్ని సూచిస్తూ నాలుగు ఋతువులకూ సంకేతంగా నాలుగు బురుజులూ, పన్నెండు నెలలకు సూచకంగా పన్నెండు పెద్ద హాలులూ, 52 వారాలను సూచిస్తూ 52 గదులు, 365 రోజులకు సంకేతంగా 365 కిటికీలూ అమర్చారు.

సేకరణ: **పి.పి. వరప్రసాద్**

అట్టపెట్టలో సర్దేసి సీలెయ్యటం - ఇదండీ ఈ మిషను చెయ్యాల్సిన పని! జాఫర్ బుర్రంతా పెడుతున్నాడు. తెగ శ్రమపడుతున్నాడు. ఒకచోట దొరికిన దారి ఇంకోచోట దొరకటంలేదు!

"దీనికి ఏదైనా చిన్న మార్గం కనుక్కోవాలి. జాఫర్ ఆరునెలలనుంచీ పైసా ఆదాయం లేకుండా వర్క్‌షాప్‌లో దీనిగురించే పనిచేస్తున్నాడు!"

ఇంజనీరుగారు సమస్యను మళ్లీ డేవిడ్‌తో చెప్పించుకున్నాడు. పది నిముషాలు సీరియస్‌గా ఆలోచించాడు. చివరికి చెప్పాడు - "ఏ మార్గం లేదు! మీరిప్పుడు చేస్తున్నట్టు చెయ్యటమే! దానికో చిన్న మెషిన్ కనిపెట్టగలిగితే ఈపాటికే కనిపెట్టేవారు కదా! మీరూ, జాఫరూ కలిసి కనిపెడతారా? జోగీ జోగీ రాసుకుంటే రాలేది బూడిద! ఈయన ఐ.టి.ఐ. మీకేదైనా ఉందా?"

లేదని తలాడించాడు డేవిడ్.

"ఆరు నెలలనుంచీ ఏ సైటు చూద్దామన్నా నాకు పని ఉంది, రాలేను అంటున్నాడు! దమ్మిడీ రాని ఈ పనికోసమా?"

"జాఫర్! మీరు బాగుపడరు. నా దగ్గర ఏజెంట్‌గా చేస్తే ఆరు నెలల్లో ఆరు స్థలాలు అమ్మితే ఆరు పదులు ... అరవై వేలిచ్చేవాడిని కదా!"

జాఫర్‌కి ఎంత అణుచుకుందామన్నా ఆగని చిరాకు వచ్చింది.

"ఇంజనీరుగారూ! మీకు అర్థం అవుతుందో, కాదో నాకు తెలియదు కానండీ, నాకు ఒక పనిని క్రియేటివ్‌గా కొత్తగా చెయ్యటం, దాని గురించి ఆలోచించటం చాలా ఇష్టం. చాలా ఆనందం! ఆ ఆలోచనలవల్లా, పనులవల్లా డబ్బు రాదు. రాదని నాకు తెలుసు. కానీ దానితో నాకు వచ్చే ఆనందం ఉందే, అది ఎంత డబ్బు పెట్టి కొందామన్నా దొరకదు. ఆ సత్యం నాకు ఎంత బాగా తెలుసంటే, మీరెన్ని చెప్పే నాతో డబ్బుకోసం మాత్రమే పనులు చేయించలేరు. ఒకవేళ నేను డబ్బు సంపాదించినా అదంతా మళ్లీ నా ఆలోచనల్ని క్రియేటివ్‌గా ఒక రూపంలోకి తేవటానికే ఖర్చుపెడతాను!" ఇంజనీరుగారితో ఇంత సీరియస్‌గా మాట్లాడటం జాఫర్‌కిదే మొదటిసారి.

"మిమ్మల్నెవరూ బాగుచేయలేరు!" ఇంజనీరు జాఫర్ మాటల్ని బుర్రకెక్కించుకుని, దాన్ని వేడెక్కించుకునే సత్తా ఉన్నవాడు కాదు.

"మేం చాలా బాగా ఉన్నామండీ! మాగురించి దిగులుపడనవసరం లేదు!" అంటూ కాఫీ కప్పులతో వచ్చింది లత.

"అది నిజమే! మీరిద్దరూ చిలకా గోరింకల్లా ఎప్పుడూ నవ్వుతూ తుళ్లుతూ ఉంటారు!" అని ఒప్పేసుకున్నాడు ఇంజనీరు.

"మీరు కూడా ఉండొచ్చు, సరళ మాట వింటే!"

"సరేలెండి! ఆవిడ మాట వింటే అడుక్కుతినేవాణ్ణి!"

లత మాట తీసిపడేసి కాఫీ తాగి వెళ్లిపోయాడు ఇంజనీరు.

❀ ❀ ❀

మరో మూడు నెలలు గడిచాయి.

ఆ సాయంత్రం వీథిలోంచే జాఫర్ పాట వినపడితే ఆశ్చర్యంగా బయటికొచ్చింది లత.

"నిజంగానే! నిజంగానే! ... నిజంగానే! నిజంగానే!!"

శ్రీశ్రీ పాట పాడుతూ ఇంట్లోకొస్తున్న జాఫర్ మొహంలో ఆనందం చూసి ఆశ్చర్యపోయింది లత.

జాఫర్ ఆనందంగా ఉండని క్షణాలు అరుదే కానీ, ఇవాళ్టి ఆనందం అతని మొహంలో లత ఇంతవరకూ చూడలేదు.

"నిజంగానే - నిజంగానే!"

"ఏంటా నిజం?" ఉత్సుకత పట్టలేక అడిగింది.

"తొందరగా చెప్పు! ఎందుకంత ఆనందం?"

"ఆనందం అర్ణవమైతే, అనురాగం అంబరమైతే

ప్రపంచమును పరిహాసిస్తాం భవిష్యమును పరిపాలిస్తాం!"

"ఏం జరిగింది చెప్పు, ప్లీజ్! చెప్పవా?" ఎక్కడలేని ఆత్రం లత గొంతులో.

"చెప్తా, మంచినీళ్లివ్వు!" ఎక్కడలేని తాపీతనం జాఫర్ గొంతులో.

"ఇవ్వను! ముందు చెప్పు! నన్ను చంపకు!" లత మొండికేసింది.

"యంత్రానికి ప్రాణం పోసి వచ్చా! నా ప్రియమైన ప్రేయసిని చంపుతానా?"

"అంటే ..." లతకేదో అర్థమైంది.

"అంటే!" జాఫర్ వెక్కిరింతగా లతను ఇమిటేట్ చెయ్యటంతో లతకు అర్థమైపోయింది.

"సక్సెసా? చెయ్యగలిగావా? సాధించావా?" లత జాఫర్‌ని ఊపేసింది.

"సందేహమా? పద, నీకు చూపించాలనే, నిన్ను తీసుకెళ్లాలనే వచ్చా!" లత ఆనందంతో ఉక్కిరిబిక్కిరి అయింది.

"ఆజ్ హమ్ ఊపర్, ఆస్మా నీచే!" అని పాడుతూ బట్టలు మార్చుకుంటోంది.

"సినిమా పాటలేంటి - అంతకన్నా మంచివి దొరకలేదా?" నవ్వాడు జాఫర్.

"వస్తే, నువ్వు పాడరాదా?" లత.

"నేనూ నా సహచరుడూ - నలుదిక్కులా ప్రయాణించి

ఒకే ఒక్క తామరపువ్వును కోసుకొచ్చాం.

మేమిక

ఎన్ని కిరణాలతో గుణించుకున్నా

మా చుట్టూ ఒకే ఒక్క సూర్యోదయం!"

జాఫర్ గంభీర స్వరంలో ఆ భావం మరింత గంభీరమైంది.

"అది పాట కాదు, కవిత!" లత వెక్కిరించింది.

"ఏదైతేనేం? చెమట నుండి పుట్టింది. నా చెమట ఒక అద్భుతాన్ని సాధించింది. రా, చూద్దాం!" లతను లాక్కెళ్లాడు జాఫర్.

లూనా గాలిలోనే ప్రయాణించింది.

జాఫర్ ఆనందం చూసి లత మళ్లీ కొత్తగా అతన్ని ప్రేమించటం మొదలుపెట్టింది.

ఎప్పటికప్పుడు తనమీద కొత్తగా ప్రేమ ఇనుమడింపచేసుకునేలా చేస్తాడు - తనలా చెయ్యలేదు కదా అని దిగులుపడబోయేంతలో వర్క్‌షాప్ వచ్చేసింది.

అక్కడ జాఫర్ ఆరునెలల కష్టం అప్పుడే పుట్టిన పసిపాప నిదరోతున్నట్టుగా ఉంది.

జాఫర్ తన చేతులతో దాన్ని తట్టి లేపాడు. పొత్తిళ్లలో బిడ్డను సవరించినట్లు సవరించాడు, లాలించాడు.

జాఫర్ చేతుల్లోంచి ఆ యంత్రం మీదకు వర్షిస్తున్న ప్రేమను చూస్తుంటే లతకు అసూయ అనిపించి, వెళ్లి అంతమందిలోనూ జాఫర్ భుజంమీద చేయి వేసింది.

జాఫర్ ఆ చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని వెనక్కు నడిచాడు.

పసిపాప తొలినవ్వులా, కాళ్లూ చేతులూ కదిలించే కేరింతలా యంత్రం తన పని మొదలెట్టి దిగ్విజయంగా పూర్తిచేసింది.

అందరూ చప్పట్లు కొట్టారు. స్వీట్లు పంచారు. స్నేహానందాలు ఇచ్చిపుచ్చుకున్నారు.

మర్నాడు జాఫర్ ఇంట్లో విందుకి ఇంజనీరుగారికి ఆహ్వానం వచ్చింది.

ఇంజనీరుగారు భోజనప్రియుడు. విందు అంటే ఎందు? ఎందుకు? అని అడక్కుండా వెళ్లిపోతాడు.

జాఫర్ ఇంట్లో కూడా అలాగే విందుకుడిచి - "ఇంతకూ ఈ విందు ఎందుకిచ్చినట్లు?" అనడిగాడు చేపల కూర మత్తులోంచి బయటపడే ప్రయత్నం చేస్తూ, వక్కపొడి నములుతూ.

"అసాధ్యాన్ని సాధ్యం చేసినందుకు. ఆ యంత్రం పూర్తయింది!"

జాఫర్ మాట పూర్తవకుండానే ఇంజనీరు గారి గొంతులో వక్కపొడి అడ్డంపడి, "వాట్?" అని కూడా అనలేక మంచినీళ్లకోసం హడావుడి చేసి, అంత హడావుడిగానూ జాఫర్‌ని కారెక్కించుకుని వర్క్‌షాప్‌కి తీసుకెళ్లి దాన్ని చూశాడు.

ఇంజనీరుగారి బుర్ర ఎన్నడూ లేనంత వేగంగా పనిచేస్తోంది.

"ఏం చేస్తారు దీన్ని?"

"ఏం చేస్తాం? డేవిడ్‌కి ఇస్తాను. అతను వాడుకుంటాడు. ఇంకెవరన్నా కావాలని అడిగితే ఇంకోటి తయారుచేసి ఇస్తాం."

"అలా కాదు, చాలామందికి ఈ మిషన్‌తో అవసరం ఉంటుంది. సరకులు తరలించే పని ఉన్న ప్రతివాడూ దీన్ని కొంటాడు. ఈ మిషన్‌ని లార్జ్ స్కేల్‌లో తయారుచేసి అమ్మితే బోలెడు లాభాలు!"

జాఫర్ నవ్వాడు. "ఇలాంటిదొకటి ఉందని తెలిసి వచ్చిన వాళ్ల దగ్గర ఆర్డరు తీసుకుని చేసి ఇస్తాను. నాకు లార్జ్ స్కేల్ లాభాలమీద ఆశ లేదులెండి!"

"అలాక్కాదు, మీకు తెలియదు. మీరు చాలా గొప్పగా చేశారు. దీన్ని ఊరికే పోనివ్వకూడదు. మార్కెట్‌లోకి పంపాలి. డీలర్లను పట్టుకోవాలి!" ఇంజనీరుగారిని పట్టనలవి కావటంలేదు.

జాఫర్ ఇంత మంచి మెషిన్ కనిపెట్టి పట్టనట్లుండటం ఆయనకు మింగుడు పడలేదు.

మర్నాటినుంచీ ఇంజనీరుగారు ఎవరెవర్నో కార్లలో వర్క్‌షాప్‌కి తీసుకురావటం, చూపించటం, చర్చించటం, వాళ్లు "ఆహా! ఓహో! దీన్ని ఊరికే పోనివ్వకూడ"దనటం.

ఈ తతంగమంతా ఒక నెలరోజులపాటు నడిచింది.

"ఆ మెషిన్ డేవిడ్‌కి ఇచ్చి నీ పని నువ్వు చూసుకోక ఈ గోలంతా ఏమిటి?" అని లత అడిగితే,

"చూద్దాం, ఇంజనీరుగారికి పెద్ద ఆశలున్నట్లున్నాయి!" అన్నాడు జాఫర్.

"ఆయన పెద్ద ఆశలు మనతో తీర్చుకోవాలని చూస్తే మన చిన్న ఆశలు కూడా తీరకుండా పోయేలా ఉన్నాయి. నెలరోజుల్నించీ నీకు ఆయన ఫ్రెండ్స్‌ని ఎంటర్‌టైన్ చేయటంతో సరిపోతోంది!" లత తన కోపాన్నీ, అయిష్టాన్నీ దాచలేదు.

"ఆరు నెలలు ఆ మిషన్‌కోసం అన్నీ మానేసి పనిచెయ్యలేదా? అప్పుడు నీకీ కంప్లయింట్ లేదు.'
'

"అప్పుడు నువ్వు ఆనందంగా ఉన్నావు. ఇప్పుడు నీలో ఆనందం కనిపించటంలా. ఏదో భయం, అభద్రత! నిన్నిలా చూడటం నాకేమీ బాగోలా!"

"ఇది కొత్త ఫీల్డ్ కదా!" పిల్లల మంచాల దగ్గర మస్కిటో కాయిల్ పెడుతున్నాడు జాఫర్.,

"అంటే ప్రొడక్షన్‌లోకి దిగి, మార్కెటింగ్ చేద్దామనా?" లత ఆశ్చర్యంగా, నమ్మలేనట్లుగా అడిగింది.

"ఔను!" ఆలోచనగా అన్నాడు జాఫర్.

"వద్దు, మనకిది అనవసరం. మనకు తెలియని చోటికి మనం వెళ్లటం ఎందుకు?"

"డబ్బు సంపాదిద్దామని!" ఎందుకో జాఫర్ నవ్వులోకి ఉత్సాహం రాలేదు. పేలవంగా ఉంది.

"నువ్వు ... నువ్వు డబ్బు సంపాదిద్దామనుకుంటున్నావా?"

"ఔను."

"ఎందుకూ?"

"ఎందుకంటే - డబ్బెందుకు? సుఖపడటానికి. నాకోసం ఎన్నింటినో, ఎంత డబ్బునో వదులుకుని వచ్చావు. నిన్ను ఇంకాస్త సుఖపెడదామని."

"డబ్బుతో సుఖపెడతావా?" లత నిర్ఘాంతపోయింది జాఫర్ మాటలకు.

"అది కాదు, కొన్ని సౌకర్యాలు సమకూర్చుకోవచ్చు. మీ స్నేహితులంతా గొప్పవాళ్లు, కార్లలో తిరుగుతుంటారు. నువ్వూ ఓ కారులో తిరిగితే బాగుండదూ?" జాఫర్ మళ్లీ నవ్వేందుకు ప్రయత్నించి విఫలుడయ్యాడు.

"జోక్ చేస్తున్నావా?" సీరియస్‌గా అడిగింది లత.

"కొంచెం సీరియస్సే! మనమధ్య ప్రేమ ఉంది. డబ్బు కూడా ఉంటే మరింత సుఖంగా ఉంటామేమో!" జాఫర్ బలహీనంగా అన్నాడు.

"అట్లా డబ్బు కావాలంటే - అమ్మానాన్నా, తమ్ముళ్లూ నాకు ఇస్తానని బతిమాలుతున్న ఆస్తి తీసుకోవచ్చుగా! మనకు హాయిగా జరిగిపోతుంది!"

"అది నాకిష్టంలేదు."

"ఎందుకని? వాళ్లు మొదట మన ప్రేమని అరిగించుకోలేకపోయారు. నువ్వు ముస్లింవని చాలా ద్వేషించారు. నిజమే, కానీ తర్వాత ఎంత తొందరగా నిన్ను తెలుసుకున్నారు? నాకంటే ఎక్కువగా వాళ్లు నిన్ను ప్రేమిస్తున్నారే?"

"ఏమో! వాళ్ల దగ్గరనుంచి డబ్బు తీసుకోవటం నాకిష్టం లేదు. నా అంతట నేను, మనంతట మనం సంపాదించుకోవచ్చు!" జాఫర్ గొంతులో లత ఆస్తి ప్రసక్తి రాగానే ఎప్పుడూ వచ్చే కఠినత్వం వచ్చేసింది.

లతకు అది అర్థమై జాఫర్‌మీద సానుభూతితో అంది - "సంపాదించుకోవచ్చు. సంపాదించుకోగలం. నిజమే, కానీ ఈ డబ్బు పిచ్చగాడ్ని పట్టుకుని మాత్రం కాదు!"

"అతన్ని నేనేం పట్టుకున్నాను. అతనే నన్ను పట్టుకున్నాడు."

"ఆ పట్టు వదిలించుకో!" గట్టిగా చెప్పింది లత.

"తమాషాగా ఉంది. వదిలించుకోవటం కుదరటంలా. అతనట్లా చొచ్చుకొస్తున్నాడు. నేను అంత రూడ్‌గా ఉండలేకపోతున్నాను."

(ముగింపు వచ్చేవారం) ■

కొత్తబట్టలు

"ఎందుకు, సార్, ఆ ఖైదీని అలా కొడుతున్నారు?"

"పండక్కి కొత్తబట్టలు కుట్టిస్తారా...అని అడుగుతున్నాడు."

కలపర్తి సత్యం, ఏలూరు